

Consternit; manansque humor de pumice raro
 Concrescit longam frigidus in glaciem.
 Hoc, saltem hoc; inter tot dura, atque aspera te te
 Ah minus immitem sentiat ille sibi:
 Seu mitem potius, placidumque. Hoc, hoc age quamvis
 Asper, & immani præditus ingenio.
 Pone iram, sævosque bonus dedisce furores:
 Hoc fac, seu fieri non pote, sive pote.
 Sed pote. Piræi portus, vicinaque portu
 Testis erit primarum urbs genitrix segetum.
 Illic nativumque ferunt mollesse rigorem,
 Atque tuas olim te posuisse minas,
 Quum Pandionæ gliscens amor Orithyæ
 In vestra ardentes impulit ossa faces.
 Ut tibi tunc imas pervasit flamma medullas!
 Ut mitem e sævo reddidit, ac placidum!
 Nam neque tam verni genitabilis aura Favoni
 Leniter umbrosis ludit in arboribus,
 Nec Zephyrus tam leni almam Titanida flatu
 Antevolat, quam te tum dominæ in foribus
 Vix strepere adfuetum perhibent connubia frustra
 Orantem blandis non sine lacrimulis.
 Tene igitur flexit formosa puella, tonante
 Editus hic durum sentiet usque puer?
 Pulchrior hic multo, multo & mage dignus amari est.
 Quæ geminis certant lumina sideribus
 Aspice, lacteolasque genas, & eburnea colla,
 Pectoraque intactas vincere nata nives.
 Quique nitor puris pellucens undique membris
 Cœleste ignotum non finit esse genus.
 Ut quamquam in nimbos lucis pater ætherius Sol
 Vultumque, & currus abdedit igniferos,
 Attamen obscura frustra in caligine se se
 Occultans densis involuit tenebris,